

Onze baby Sandra heeft vanaf de geboorte al heel wat voor haar kiezen gehad. Steeds als het effe weer wat beter ging en ze weer bijna normaal was kwam er weer een teugval. Nooit kon ik vooruit plannen want ik moest echt afwachten hoe Sandra er die dag aan toe was en of ze dan nog genoeg energie had om bv mee te gaan om boodschappen te doen of om mee te gaan om paarden te voeren. Als Sandra een goede dag had dan kon ze mee boodschappen doen, de rest van de dag hielden we haar dan speciaal thuis zodat ze uit kon rusten. Als Sandra een slechte dag had dan hield ze alleen op met huilen als ze een zetpil had gehad of als ze sliep van vermoeidheid van het huilen.

Ik wist gewoon dat er een heel vrolijk meisje in haar schuil ging en het deed mij dan ook heel veel pijn als mijn schoonmoeder haar weer mopperkontje noemde. Ze heeft 2 kleindochters, Sandra en eentje die een half jaar ouder is, maar Sandra wordt steevast altijd het mopperkontje genoemd en het andere meisje het lachebekje. Dat steekt enorm, puur omdat ik weet dat Sandra anders is. Ze moppert niet omdat ze een chagarijn is maar omdat ze dingen wil die ze niet kan! Sandra kon niet een half uur plezier maken, nee, als je veel energie in haar stopte dan kreeg je er een giegel uit. Dan lachte haar mondje en haar oogjes. Als je haar goed vast hield dan vond ze het geweldig om te staan maar het evenwicht wilde niet meewerken. Ook rechtop zitten vond ze prachtig maar al snel werd ze zo moe dat ze omviel of dubbelklapte.

Sandra is een echt vechtertje. Maar helaas door allerlei ziektes verloor ze ook nog eens een hoop weerstand. Eerst een griepje, toen een week weer goed, toen buikgriep waar ze na 2 weken ook weer van genas. Dan gaat het weer een weekje goed en kreeg ze ineens hoge koorts die zich met zetpillen niet meer liet afkoelen. Ze heeft toen een paar dagen in het ziekenhuis moeten doorbrengen. De artsen konden mij niet precies vertellen wat ze nu had en ze kreeg penicilline voor haar longen die aangetast waren door het Rotavirus. Dan wordt ze ontslagen uit het ziekenhuis en krijg je een zwak klein meisje mee naar huis.

Het bleef binnen in mij maar malen.....
Sandra bleef maar aanmodderen, een beetje eten, weer huilen, weer slapen.
Ik dacht: Is dit nu het vooruitzicht van haar verdere leven?
Is er niet meer uit te halen?
Alles wijst er op dat ze ziek is maar alle testen zijn positief.
Nergens kon ik ook maar iets van een logica vinden.
Zou dit dan toch allemaal van haar hartje af komen?
De artsen zijn juist zo tevreden over het hartklepje en de zuurstof voorziening.
Wel is aan de andere kant van haar hartje de kamer verwijdt maar dat stond los van de afwijking en de ingreep die ze had gehad.
Ik wist dat het nu gewoon afwachten was tot Sandra weer ziek zou worden.
Maar dat wilde ik niet!!!!

In de tussentijd knapte mijn paard zo goed op van de druppels van Freek.
Toen dacht ik weer aan Andre.
Zou Sandra's hartje slechter worden als ik Sandra laat behandelen door Andre?
Tja, veel slechter zou het nu niet met haar kunnen gaan.
Het meisje voelde zich gewoon zo ellendig.

Dus ik heb Andre gebeld en kon meteen dezelfde middag al komen met Sandra.
Ik had de penicilline meegenomen zodat Andre dit kon zien.
Maar penicilline is voor schimmels in het lichaam terwijl Sandra voor de nasleep van een virus in het ziekenhuis had gelegen.
Ik weet dus tot nu toe nog steeds niet waar ze dat dan precies voor heeft gekregen.

Afijn, Andre zou haar gaan doormeten dus ik zet Sandra op mijn been en Andre begint met meten.
Na een tijdje heeft hij het een en ander gevonden.
Het meest naar voren springende was het Herpes Zoster virus.
Niet te behandelen met antibiotica.
Niet te vinden in het bloed tenzij er specifieke testen op worden gedaan en slecht of niet te behandelen door de reguliere geneeskunde.
Dit virus veroorzaakt o.a. een overproductie aan maagzuur en irriteert de maagwand.

Opeens vielen er voor mij een deel puzzelstukken op zijn plaats.
Want ik weet dat Sandra zure oprispingen heeft en dat ze veel boert, ook wanneer ze niet heeft gegeten.
Ik weet dat ze eerst een paar slokken eten gedwongen naar binnen moet krijgen en dat ze daarna pas de fles leeg maakt.
Want slikken doet pijn. (had dit ook al diverse malen bij artsen aan gegeven maar niemand die zelfs maar de moeite nam om in haar keeltje te kijken of zo)
Sandra hoort al vanaf 6 maanden brood te kunnen eten maar ze was 9 maanden en kon nog geen grof geprakte banaan weg krijgen.

Als je last van je maag hebt, dan eet je niet zoveel, lust je niet zoveel dingen.
Maar een groeiend lijfje heeft wel veel energie nodig.
Het groeien gaat door dus met te weinig energie moet je meer gaan slapen, kun je niet je motoriek ontwikkelen want je hebt net genoeg energie om wakker te zijn.
Haar hele lichaampje moest juist extra werken om toch overal genoeg voedingsstoffen te krijgen.
Dus het motortje moet ook harder werken dus ook weer meer belasting voor haar hartje.
Verder doet een zere maag ontzettend veel pijn en voel je je daar echt beroerd door.

Maar Andre heeft een middelje waar het Zoster virus een hekel aan heeft.
Ik moest het bij haar steken terwijl ze op mijn schoot zat en zo kon hij verder gaan met meten.

Binnen 5 minuten was dat kleine meisje dat rustig stil zat te kijken op schoot verandert in een meisje dat zat te stuiten op mijn been.
De papieren op de tafel van Andre moeten gepakt worden, ze begon ineens geluid te maken dat op brabbelen leek!
Haar armpjes vlogen constant door de lucht en ze probeerde zich steeds af te zetten met haar voetjes!

Mijn kindje kwam ineens tot leven!!!!!!!!!!

Tranen kwamen in mij op.
Dit was mijn kindje, zoals ik wist dat ze hoorde te zijn.
Vol leven en plezier.
Stuiterend en vol levenslust.
Voorzien van genoeg energie om de wereld te gaan ontdekken.

Andre heeft nog even een deel extra gemeten.
Maar uit alle probeersels kwam Sandra beter uit de test.
Alle waardes stegen enorm.

Het blijft raar dat je door middel van 10 druppeltjes per keer je kindje weer beter kunt gaan maken.
Tien druppeltjes vloeistof met daarin alleen frequenties, die afgestemd op het kleine lichaampje, er voor kunnen zorgen dat mijn meisje zich al zo snel veel beter voelde.

Eindelijk kon ik het huilen en zeuren van de pijn, beantwoorden door haar iets te geven waar ze zich beter door voelde!

Op weg naar huis werd ik getraakteerd op een vrolijk brabbelend meisje naast mij.
Ik besloot niets tegen mijn man Marcel te zeggen omdat ik weet dat hij niet in de druppels van Andre gelooft.

's Avonds rond half 11 liep Sandra nog te stuiten.
Ze had zo'n plezier!
Normaal slaapt ze rond 8 uur al maar nu kwam er geen einde aan haar plezier!
Dus ik heb haar maar gewoon op bed gelegd en gekeken of ze misschien zo in slaap zou vallen.
Zoals gewoonlijk legde ik haar met haar handen onder de dekens op bed en toen ik even later keek lag ze nog zo.

De volgende morgen schrok ik wakker.
Ik had Sandra de hele nacht niet gehoord.
Dat was vreemd en eng.
Toen ik haar kamer op liep zag ik dat ze nog lekker rustig lag te slapen met haar handen nog steeds onder de deken.
Voor het eerst heeft ze een hele nacht geslapen, echt diep en ontspannen!

Toen realiseerde ik mij pas dat ze elke nacht zich toch een paar keer liet horen via de babyfoon en dat ze ook 's nachts dus niet de nodige nachtrust kreeg.
Eigenlijk kon ze nooit genoeg rust bijtanken.

Vanaf die dag krijg ik elke dag meer kind!
Elke dag verbaast zij mij dat ze weer verder is.
Ze kon ineens zitten!
Ze begon echt van alles te eten.
Haar tanden beginnen ineens allemaal te rommelen.
Geen buikkrampjes meer!
Lachen met heel haar gezicht!
Alles pakken wat binnen bereik is en dan ook echt vasthouden.

Ze heeft genoeg energie om mee boodschappen te doen....daarna mee te gaan fietsen....nog een stuk in de wandelwagen mee.....met Dennis te spelen....met haar loopautootje door het huis te scheuren en dan nog op schoot heen en weer te wippen.

Ze heeft vandaag voor het eerst echt brood gegeten, iets dat een normale baby vanaf 6 maanden moet kunnen.
Ze staat sinds 2 weken.

Sandra is nu 10 maanden oud en we zijn nu bijna 3 weken bezig met de druppels.
Ik heb een heel ander kind gekregen.
Ze is nu het meisje waar ik voorheen af en toe een glimp van op mocht vangen.
Ze huult als ze haar zin niet krijgt, ze huult als ze moe is maar dat klagende gehuil wat ik voor de druppels hoorde is verdwenen!

Ik ben heel benieuwd of straks bij de controle van haar hartje dat afwijkende in die ene hartkamer nu verbeterd is.
Dat zou voor mij het echt aantoonende bewijs zijn dat sommige dingen echt te genezen zijn met frequentie therapie.

Marcel heb ik al overtuigt met Sandra's vooruitgang.
Die vertelde na bijna een week dat hij het zo fijn vond dat Sandra ineens zo verandert was.
Hij vroeg zich af of dit door de penicilline kwam.
Toen ik hem vertelde dat ze al bijna een week druppels kreeg moest hij wel toegeven dat het werkte!
Nu geeft hij de druppels zelf ook!

Gerda